

Rebecka Holm

I januari år 2012 skrev 14-åriga Rebecka Holm en uppmärksammas insändare till Hufvudstadsbladet. Så här säger hon till tidningen Hem och Skola (2019) om bakgrunden till varför den skrevs:

Hon var sjuk och hemma från skolan den dagen. Och hon var arg. Några dagar tidigare hade hon varit med om ett rasistiskt påhopp i metron igen, på väg till skolan. Rebecka fick nog och skrev en insändare om rasism som publicerades i Hufvudstadsbladet.

“Jag hade inte räknat med att insändaren skulle få så mycket uppmärksamhet och väcka så mycket diskussion. Jag blev arg på att rasisterna tog sig rätten att definiera mig. Lyckligtvis insåg jag senare att jag kan skapa min egen personlighet, att det är jag själv som bestämmer över min identitet”.

Finland, ett tryggt land för alla?

Rebeckas insändare till Hufvudstadsbladet år 2012

Hela mitt liv har jag trevat efter allas acceptering. Jag har ursäktat mig själv med orden ”Jag är nog helt finlandssvensk” och ”Jag är nog född i Finland”. Jag har velat att alla skall se på mitt etniska ursprung så som jag ser det. Det är så klart omöjligt, ens första intryck tar alltid vägen genom pupillen.

Varför är jag så rädd för vad andra tycker? När jag började trean flyttade vi och jag ville inte byta skola, så jag tog metron från Nordsjö till Herttonäs varje dag. Det var då de rasistiska kommentarerna och påhoppet började. Jag kunde sitta helt stilla i metron då någon sa åt mig att jag skulle åka hem därifrån jag kom. Efter det har jag blivit kallad för många saker, bland annat mutanaama (leransikte), neger, apa. Och det hemskaste har alltid varit att bli verbalt anfallen medan en hel metrovagn full av vuxna sitter där och tittar på utan att göra någonting.

<https://o-lika.fi/rebecka-holm/>

En gång jagade en nykter man en somalisk pojke av och an i metron och skrek saker som "Jag skall döda dig, din negerjävvel!". Det enda pojken hade gjort var skämtat ljudligt med sina vänner.

Jag satt och grät högt i metrovagnen för att det hela var så orättvist. Jag bölade tills jag kom hem och kände mig barnslig och dum för att jag inte kunde sluta fråga en och samma fråga: Varför skall det vara så? Det är en logisk fråga när man tänker på det. Men det finns inget logiskt svar.

Några få gånger har det hänt att någon har sagt något åt rasisten. Det är den mest fantastiska känslan i världen när någon som man inte känner ställer upp för en. Och den värsta känslan är då ingen säger något och alla sitter där som vaxdockor utan känslor. Jag har flera vänner med etniskt utseende och när vi talar om rasism skrattar vi åt händelserna. Fast innerst inne vet vi att det inte är något man skrattar åt. Det sårar och tar ont. Min mamma har en somalisk väninna. Jag slår vad om att hon också har fått höra skällsord och hemska saker. Men vad ingen vet är att hon förlorade fyra barn och sin make i kriget. En kvinna vi känner som kommer från Elfenbenskusten hade suttit i bussen då en man spottat henne i ansiktet. Så skall ingen människa bli behandlad. Det är inte rätt!

Varför tar man inte upp olika kulturer, världsfrågor och invandring i skolan så att den nya generationen kan bli en bättre och öppnare version av den gamla? Varför försöker man kväva rasismen i Finland? Hur mycket man än gömmer något kommer det inte att försvinna. Låt nu människorna veta att det inte är okej att säga neger, fast man inte menar det ont. Om Finland nu är ett så tryggt och stabilt land, varför får människor av etniskt ursprung uppleva påhopp dagligen? Och säg inte att det inte är ert problem om andra har det dåligt. Då är ni bara fega.

Rebecka Holm, 14 år
Helsingfors

<https://o-lika.fi/rebecka-holm/>